

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

JARMILA DUCHÁČKOVÁ

Dětství v protektorátu

Paní Jarmila Ducháčková --rozená Vodvářková-- se narodila 1. dubna 1927 ve Vnoři, části Prahy. V dětství chodila do školy ve Kbelích. Dobře si vzpomíná na den, kdy Tomáš Garrigue Masaryk projížděl Kbely:

„Pro nás to nebylo tak důležité, že to je pan prezident, ale pamatuju se na to, jako by to dnes bylo.”

Mnichovskou dohodu a zabrání Československa si také pamatuje velmi živě. V té době navštěvovala školu ve Vysočanech. Následně chodila do rodinné školy, protože nebyla přijata na školu chemickou.

Den atentátu na říšského protektora Reinharda Heydricha se paní Ducháčkové mohl stát osudným. Náhodou tehdy jela na kole k zubaři. V tu stejnou dobu se hledala dívka, která odvezla kolo, na němž ujel z místa atentátu Jozef Gabčík:

“No a já jsem jela na tom kole a šla jsem k tomu zubaři a zrovna hlásili, jako v rádiu, že byl ten atentát a že hledaj holku, která jela na kole, protože ta tam odložila nějak kolo.”

„Naši doma úplně umírali strachy, protože slyšeli to hlášení v tom rádiu. No ale vrátila jsem se šťastně domů, nic se mi nestalo.”

Skutečná dívka s kolem byla následně zastřelena v Mauthausenu ve věku pouhých 14 let.

Dne 10. června 1942 paní Jarmila slyšela ze vzdálenosti asi 25 kilometrů dunění výbuchů během vyhlazování Lidic.

*„Ne nějaký velký, že by se něco otráasalo, to ne, ale jako v dálce, když bouří, jo tak.”
A pak jsme se dověděli, že právě žádná bouřka nebyla, ale že to byly ty Lidice. No a od té doby už teda to potom bylo hrozný.”*

Nacistický režim postihl i rodinu paní Ducháčkové. Od 6. října 1944 gestapo internovalo jejího otce --zaměstnance kbelského letiště-- ve věznicí na Pankráci.

„No a tak tatínek byl na tom Pankráci, máma tam za ním jezdila, vozila mu tam to prádlo a špinavý zase pro to jezdila, a nikdy se nepokusila teda mu tam dát nějaký jídlo, protože to bylo zakázaný a oni by ho třeba potom nějak mučili, nebo něco takového, to jsme nevěděli.”

Z Pankráce byl pan Vodvářka přesunut do Terezína, poté do Gollnowa. Roku 1945 byl propuštěn.

Těsně před koncem druhé světové války, na Květnou neděli 25. března 1945, byla paní Ducháčková svědkem náletů na Kbely. Bombardování americkou 15. leteckou armádou trvalo asi hodinu a půl. Jenom ve Kbelích si nálety vyžádaly 126 obětí.

„Ted' jsme vylezly ze sklepa, oběd na stole, ale plnej střepů. Všechno bylo plný střepů. Nemohli jsme to jíst pochopitelně, to se muselo vyhodit, a byl to nedělní oběd, takže to bylo maso a to bylo úplně něco vzácného, že jo, protože všechno bylo na lístky.”

Po konci války se paní Ducháčková s rodinou přestěhovala do Jablonce nad Nisou, kde žije dodnes. Původně žila ve Mšeně, ale po jeho zbourání se musela přestěhovat do bytu Na Čihadle.

A co by Jarmila Ducháčková vzkázala naší generaci?

“Já bych řekla, aby si vážili toho, co mají a co třeba v budoucnu ještě bude dobrého, že to, co bylo dřív, bylo hrozný, a kéž by se to už nikdy nevrátilo, nepřála bych jim to.”